

LENDA DO OUTEIRO DOS MOUROS DE MONTECASTELO

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

NOME DO DOCUMENTO:	MPG_NoCa_0090_001_id708_D
AUDIO DE REFERENCIA:	MPG_NoCa_0090_001_id708.mp3
TIPO DE DOCUMENTO:	Rexistro directo dun evento. Conto
MATERIAL DISPOÑIBLE:	Audio mp3 (editado e dixitalizado pola compiladora) Transcrición de texto
DURACIÓN:	0:01:47

DATOS DA RECOLLIDA

- **DATA DA RECOLLIDA:** 1997
- **LOCALIZACIÓN:**

Lugar/ aldea/ barrio:	Vilameán
Parroquia:	
Concello:	Nigrán
Provincia:	Pontevedra
País:	Galicia
- **INFORMANTE**

Nome:	Veciño de Vilameán
--------------	--------------------
- **RECOLLEDOR/ORA:** Verónica Fernández Méndez
- **COMPILADORA:** Camiño Noia Campos
- **COLECCIÓN:** Camiño Noia (NoCa)
- **CLASIFICACIÓN E REFERENCIAS DESTE CONTO NO LIBRO “CONTOS GALEGOS DE TRADICIÓN ORAL” E NO “CATÁLOGO TIPOLÓXICO DO CONTO GALEGO DE TRADICIÓN ORAL”:**

Tipo:	Lenda
Subtipo:	
Referencia:	

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

CONTEXTO

Durante a década de 1990 até os anos 2000, a catedrática emérita e profesora de filoxía galega María Camiño Noia Campos, dirixiu un valioso proxecto de recollida, catalogación e divulgación do conto galego de tradición oral. Neste proceso foi imprescindible a axuda do seu alumnado e de bolseiros, que se encargaron de facer as recollidas de campo gravando a persoas que aínda recordaban contos e que ademais sabían contalos. Os traballos, que se realizáronse en Galicia e nas áreas de lingua galega de Asturias, León, Zamora e Cáceres, constitúen hoxe unha testemuña única dun rico patrimonio que estaba a piques de desaparecer. O froito de traballar con todo este material plasmouse en varias obras - citadas máis abaixo na bibliografía - nas que Camiño Noia sistematizou a narrativa galega oral de acordo a criterios recoñecidos internacionalmente. Nomeadamente, a súa última obra *Catalogue of Galicia Folktales* - editada pola prestixiosa Kalevala Society de Finlandia - coloca o conto galego dentro da tradición oral europea, dándolle un espazo de referencia no folklore internacional.

O APOI dispón actualmente, grazas á cesión de Camiño Noia, dos materiais orixinais froito das recollidas: a colección completa das gravacións e as transcripcións cos datos de campo. Presentamos o seu material seguindo os criterios do catálogo tipolóxico realizado pola propia compiladora.

NOTAS SOBRE A TRANSCRICIÓN DO TEXTO

A transcripción foi tomada dos documentos cedidos pola compiladora.

Respectouse a pronuncia da persoa e as palabras e expresións coloquiais transcribíronse tal e como foron ditas.

BIBLIOGRAFÍA

- NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2010): *Catálogo tipolóxico do conto galego de tradición oral: clasificación, antoloxía e bibliografía*. Vigo : Universidade de Vigo, Servizo de Publicacións.
 NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2002): *Contos galegos de tradición oral*. Vigo: Nigratrea.
 NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2021): *Catalogue of Galicia Folktales*. Kalevala Society.

PALABRAS CHAVE

conto, narración, lenda, moura encantada, serpe, tesouro

EDICIÓN DA PRESENTE FICHA: Sara Santalla Iglesias

TRANSCRICIÓN

Vamos a ver, eh... na propia Parada, arriba do monte, hai un monte, un outeiro, que lle chaman Outeiro dos Mouros. Entonses aí hai dúas familias; unha ten o apodo de A Pintora e o outro A Papanabola.

Entonses, o choio pasa así: a do Papanabola quedoulle ese nome porque nese tal Outeiro dos Mouros había unha, unha mora encantada. Bueno, estaba encantada non se sabe se era de serpe ou era de cuello; iso xa, esa leienda, iso non se sabe. Agora que ela andaba a pastar as ovellas no monte e saliulle esa serpe e díxolle que si lle daba unha broa de pan de millo, ela fasíaa rica, dáballe o tesouro todo canto tiña.

Cheghou á casa, e díxolle ós pais, e dixo:

– Anda rapás, anda!, como lle vas a dar unha broa de pan a unha serpe?

E, claro, non lle fixeron caso. Dalí a equis tempo, entonses andaba esa da Pintora, e efectivamente, saliulle a serpe, díxolle o mesmo, que se lle daba unha broa de pan de millo, que lle daba o tesouro que tiña. Foi á casa, colleu a broa de pan de millo, e entonses disen que sacaron tres carros de ouro dos bois, sacados da mina. E con tal motivo quedoulle á que non lle dou o pan o nome de Papanabola, porque o quixo papar ela, non llo dou á serpe; e á outra é o da Pintora porque pintou ben. E esa é a leienda do outeiro dos Mouros no monte Castelo.